

Lângă cine stai pe bancă?

Interviu cu Lidia Mureșan

Sora Lidia, cred că puțini din "Familia noastră" știu unde v-ați născut, cum ați ajuns în Hunedoara... Ne spuneți ceva despre asta?

M-am născut în comuna Iclod, județul Cluj, în 31 august 1941. Părinții mei au fost credincioși baptiști; tatăl meu, o perioadă a fost pastor în biserica din comună, iar în vremea în care nu exista încă o Casă de Rugăciune în Iclod, credincioșii se adunau la noi acasă. Copil fiind, am mers împreună cu părinții mei la biserică, dar după ce am crescut, am plecat la liceu la Cluj, am început să lucrez ca suplinitor în învățământ și încetul cu încetul m-am îndepărtat de Dumnezeu. Mi-am ales un soț care nu făcea parte din poporul lui Dumnezeu. Împreună avem patru copii (2 băieți și 2 fete). Vreau să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru că am copii cu care mă înțeleg foarte bine. Dumnezeu mi-a luat soțul, dar am rămas cu cei patru copii minunați de care nu mă pot plânge.

Ce anume v-a determinat să vă întoarceți la Domnul și când a fost asta?

Lacrimile și rugăciunile unei mame, cred eu, că nu se poate să rămână fără răspuns din partea lui Dumnezeu. Și mama mea s-a rugat pentru noi copiii, iar Dumnezeu a ascultat-o. Prima care s-a întors la Domnul a fost sora mea. A fost plecată împreună cu soțul ei (nepot de preot ortodox) într-o excursie în California, la niște prieteni. Acolo, într-o zi, prietenul lor i-a întrebat: "Credeți voi că Dumnezeu vă poate mântui?" Răspunsul lor a fost: "Da, sigur, cum să nu credem?" "Și dracii cred și se înfioară" a fost răspunsul prietenului. Asta i-a pus pe gânduri și i-a cercetat atât de mult încât în scurtă vreme au luat decizia de a se preda în mâna Domnului și chiar s-au botezat acolo în California. S-au întors înapoi în țară transformați, alți oameni.

Mama îmi tot spunea: "Acum, sora ta s-a întors la Domnul, tu de ce nu vrei să faci pasul acesta?" Cunoșteam Cuvântul Domnului, știam ce urmări are neascultarea și îmi spuneam "... și eu mă voi întoarce cândva, nu voi muri nepocăită!" Îmi amintesc de o întâmplare din tinerețe, în care eram plecată într-o excursie cu copiii de la școală, fiind primăvară stăteam afară sub un cireș înflorit împreună cu o prietenă de a mea (din familie de pocăiți și ea) și am făcut amândouă un angajament că nu vom pleca din lumea aceasta fără să ne pocăim. Însă tot amânam momentul acesta. Dumnezeu a fost bun cu noi și ne-a ajutat să ne împlinim această juruință.

De fiecare dată când mama venea în vizită la noi, (am stat prima dată la Teliuc, apoi ne-am mutat în Hunedoara) nu lipsea niciodată duminica de la Casa Domnului. De multe ori o însoțeam și eu; am fost de câteva ori și în locația de pe Popa Șapcă împreună. Îmi spunea mereu să merg la biserică deoarece aceasta va aduce împlinire vieții mele. Soțul meu nu cunoștea Cuvântul Domnului și nu-mi dădea întotdeauna voie să merg. Când mergeam mă simțeam foarte bine, așa că am început să frecventez mai des biserica.

Într-o duminică de iarnă, i-am spus soțului meu că doresc să merg la biserică. El mi-a dat voie deoarece și el trebuia să meargă la servicii. Fiind iarnă, a fost polei și nu au circulat nici taxiurile, nici autobuzele în zona în care locuiam noi. Să merg pe jos mi-a fost teamă... Privind pe geam zăpada care cădea din cer și vântul care sufla, Dumnezeu mi-a cercetat viața printr-o întrebare, printr-un gând “De ce stai tu așa și nu te pocăiești?” Atunci am început să mă gândesc: “Cum pot sta eu așa de departe de Dumnezeu, nemântuită, și să nu mă îngrijoreze soarta mea?” Știam unde voi ajunge dacă nu mă voi întoarce... Și am luat hotărârea: “Când va fi primul botez, voi merge și mă voi boteza.”

Să știți că pe mine nu m-a întrebat nimeni la biserică de unde vin, ce fac. Știu că sora Mărioara Horopciuc chiar mi-a spus că s-a gândit că sunt credincioasă, deoarece eu cunoșteam cântările din copilărie și cântam împreună cu biserica, a crezut că sunt de la Hațeg sau de altundeva. Nu m-a întrebat nimeni dacă vreau să mă pocăiesc. Când am auzit că este botez, m-am dus la fratele Popa Ilie și i-am spus că și eu doresc să fac pasul acesta. Pentru botezul care urma era prea târziu deoarece tocmai se terminaseră cursurile de caticheză; asta a fost în anul 2001. Mi-a părut rău, dar am rămas hotărâtă că mă voi boteza cu prima ocazie. Într-adevăr, în data de 06 ianuarie 2002, după ce am urmat și eu caticheza, L-am mărturisit pe Domnul în apa botezului. Nu voi uita niciodată că la botezul meu s-a cântat cântarea “O ce simțire, L-am pe Isus!” Este cântarea mea preferată încă dinainte de a mă boteza și Dumnezeu a lucrat în așa fel încât chiar aceasta să fie cântată. Mie îmi plac în mod deosebit cântările. Ele mă întăresc și mă edifică, uneori poate mai mult decât o predică; au un impact deosebit asupra sufletului meu. Din acel ianuarie 2002, sunt cu Dumnezeu pe același drum și sunt foarte bucuroasă. Uneori mă simt atât de fericită, încât pun mâna pe pix și mai scriu câte o poezioară cu talentul pe care mi l-a dăruit Dumnezeu.

Eu mă consider într-un fel botezată de două ori. Mama mea, când L-a mărturisit pe Domnul în apa botezului (3 august) era gravidă cu mine. În 31 august m-am născut eu. Simt că m-am născut sub binecuvântarea Domnului și nu am cuvinte destule să-I mulțumesc pentru tot ce a făcut pentru mine.

Cum L-ați simțit pe Dumnezeu în viața dumneavoastră, după ce ați început să-L urmați?

Oridecâteori mă rog simt că Dumnezeu mă ascultă. Domnul este foarte, foarte bun cu mine. Îi mulțumesc pentru bunătatea Lui nemărginită.

Nu cu mult timp în urmă, când am trecut printr-o operație nu tocmai ușoară, m-am rugat și I-am încredințat toate lucrurile și într-adevăr operația a decurs foarte bine, iar recuperarea a fost foarte bună. Toate au mers de la bine înspre mai bine. În tot acest timp am simțit mâna lui Dumnezeu asupra mea. El a lucrat în așa fel încât în spital am fost colegă de cameră cu o soră din Olanda, care venise cu ajutoare în România și și-a fracturat un picior. Eu știam engleză destul de puțin, ea nu știa românește, dar cel mai bine ne-am înțeles cântând cântările Domnului. Eu cântam în românește, ea în olandeză; am petrecut clipe minunate împreună. Și acum mă mai sună

din Olanda să vadă cum mai sunt. Am avut de la început încredințarea că Dumnezeu mă va ajuta să trec cu bine prin această operație.

Când ați trecut prin încercări, ați simțit că aparțineți unei “Familii”?

Da! Biserica este Familia mea mare și am simțit că frații și surorile mele s-au rugat pentru mine. Am vorbit la telefon cu fratele Ilie Popa care mi-a spus că cei din biserică s-au rugat pentru mine; i-am răspuns că știu asta deoarece am simțit o învioreare și o mângâiere sufletească deosebită în acele momente.

Știu că ați fost plecată din localitate împreună cu fiicele atunci când a murit soțul dumneavoastră. Ați fost supărată pe Dumnezeu pentru că vi l-a luat?

Nu! Nu am fost supărată pe Dumnezeu! Singurul lucru care mi-a produs supărare, a fost faptul că a murit nemântuit. Îmi pare rău deoarece soțul meu începuse și el să vină la biserică împreună cu mine, și chiar a spus odată că trebuie și el să se boteze. Cu toate acestea îmi place să cred că atunci când a murit poate a spus și el ca și tâlharul: “Doamne, iartă-mă!” Aș vrea să cred asta, dar nu știu... Numai Dumnezeu știe. Când văd că alți soți se botează și își urmează soțiile pe Calea Domnului, simt regret în sufletul meu că nu am putut trăi bucuria de a-L urma pe Domnul împreună cu soțul meu. Mă străduiesc să-i îndemn pe copiii mei să-L urmeze. Băieții nu mă prea înțeleg și mă cam refuză, dar mă bucur pentru că fetele mele Carmen și Camelia cred și vin și ele când pot la biserică. Știu însă că atât nu e destul, dar pe mine m-a așteptat Domnul aproape 60 de ani. Așa că și eu mă rog pentru copiii mei și am speranță...

Aveți regretul că nu L-ați urmat din tinerețe?

Îmi pare foarte rău. Ce am câștigat eu că am stat atâta timp departe de Dumnezeu? Nimic! Cu totul altfel ar fi fost viața mea. Regret că am petrecut atâția ani departe de Dumnezeu. Știu că Domnul m-a iertat pentru acești ani de înstrăinare și Îi mulțumesc. Dacă mama mea ar ști că m-am pocăit, cât de bucurată ar fi!

Ce sfat ați avea pentru copiii care au binecuvântarea de a crește în familii de credincioși?

Să meargă pe drumul lui Dumnezeu, să-L urmeze și să asculte de părinții lor. Mie îmi pare foarte rău că nu am ascultat-o pe mama. Mă gândesc cât de rănită a fost; parcă îi văd și acum fața înlăcrimată când îmi spunea: “De ce nu ascuți, de ce nu ascuți? Cât de bine ți-ar fi dacă ai fi cu Domnul!”

Care credeți că este locul dumneavoastră în Familia de pe Alea Parcului?

Datoria mea este de a-I fi un slujitor credincios și să-L slujesc cu tot ce am și tot ce pot.

Ce ne puteți spune despre talentul dumneavoastră într-ale scrisului?

Talentul de a scrie versuri îl am din copilărie; scriam versuri pentru Scânteia pionierului. Apoi, după ce m-am căsătorit, talentul meu a adormit, deoarece soțul meu “nu dădea doi bani”

pe asta. Noaptea când nu puteam să dorm, luam caietul și scriam pe întuneric să nu mă vadă, să n-aprind lumina, iar a doua zi, de-abia reușeam să descifrez ce am scris. Pentru mine scrisul reprezintă o mare bucurie. Îmi place să scriu și pentru școlari, cu ocazia diferitelor evenimente, dar mai ales îmi place să scriu poezii de laudă Mântuitorului.

Care sunt lucrurile care vă plac în biserica noastră și care sunt cele pe care le-ați dori schimbate?

Totul îmi place! Îmi plac foarte mult cântările, iar când corul cântă, parcă mă înalț spre cer. Mă simt foarte bine în biserica noastră; când nu pot ajunge la vreun serviciu de închinare simt că parcă îmi lipsește ceva. Și mesele de părtășie sunt foarte bine venite, deoarece astfel ne putem cunoaște mai bine unii pe alții.

Sunt dorințe în inima dumneavoastră pentru care înălțați rugăciuni înaintea lui Dumnezeu?

Dorința mea cea mai mare este ca și copiii mei să se întoarcă la Domnul. Pentru acest lucru aș dori să vă rugați împreună cu mine.

Se apropie Sărbătorile de iarnă; cum le așteptați?

Mi-am propus să scriu câteva poezii pentru cei mai mici din biserică și să le ofer pentru a fi recitate cu această ocazie.

Este o mare diferență între modul în care petrec acum Nașterea Domnului și felul în care sărbătoream înainte. Atunci era sticla de țuică pe masă și chiar dacă eu nu beam, știu că Îl supăram pe Domnul. Acum am o pace nemărginită în suflet, îmi pregătesc inima ca El să domnească în ea și aștept sărbătorile cu o mare bucurie.

Ce ați dori de aceste Sărbători cititorilor revistei noastre?

Multă pace în inima fiecăruia pentru a putea sărbători cum se cuvine nașterea Pruncului Sfânt. Să avem grijă fiecare la modul în care trăim, să ne curățim inimile pentru a-L aștepta și să dăruim și celor care au mai puțin decât noi. Trebuie să dăruim deoarece și noi am primit Darul cel mai de preț, pe Domnul Isus Hristos.

Și nu în ultimul rând, trebuie să împărtășim Cuvântul Domnului celor care nu-L cunosc și au atâta nevoie de mântuire.

Interviu realizat de Emanuel & Liliana Popa

Decembrie în sărbători

Decembrie e luna minunată
Cu sfinte, luminate sărbători;
Pe jos, covor de nea imaculată
Iarna a așternut și la ferestre flori.

Natura pregătită e anume
De sărbători. În alb s-a îmbrăcat
În cinstea Pruncului unic în lume,
Ce-a coborât din cer și s-antrupat.

Se-aud colindători vestind în noapte:

“Vă bucurați că s-a născut Mesia!”

Aripa vântului duce departe

Mesajul, care poartă bucuria.

Din înălțimile imense și albastre,

Mai sus de lună, stele și de nori,

Plutind în jos, spre inimile noastre

Răsună lin, al îngerilor cor.

Cu bucuria-n glas nestăpănită
Cântăm și noi ceresului odor;
În noaptea luminată și sfințită
Ni s-a născut Isus Mântuitor.

Pruncul Isus, e darul prețios;
Floarea Salemului cea adorată.
Trimis din cerul sfânt și glorios
Să mântuiască omenirea toată.

E mult de când s-a întâmplat minunea,
Mai mult de două mii de ani s-au scurs!
Dar, vestea încă-i vie-n toată lumea
Că-n Betleem, ni s-a născut Isus!